

Сийка (остава ги)

Ехъ, вие си поприказвайте, азъ имамъ нѣщо да постѣкмж, че пакъ ща додж. (Излиза).

Виктория.

Право ли казвате? Приятно ли ви е да ме виждате?

Стояновичъ.

Вѣрвайте ме, госпожице, любовъта ми е толкова силна, щото немогж да я скривамъ. Азъ ви се заклевамъ, че ви обичамъ, обичамъ ви, както, както Отелло Дездемона, любж ви, както Вертеръ Шарлота! Дайте ми бѣлата си ржчица да я цалуна!

Виктория (дръпва се)

Господинъ Стояновичъ! какво правите? молж ви недѣйте!

Стояновичъ.

Госпожице! Викторио! Вие не сѣщате какви мжки сѣщамъ азъ! Вие не сте обичали никога. . . . За васъ любовъта, това чувство, е непознато

Виктория.

Може би да се лъжете.

Стояновичъ.

Какъ! значи, вие любите . . . други нѣкого. . . .
Ахъ, злосластний азъ!

Виктория.

Не! другиго не обичамъ.

Стояновичъ

Мене? Ахъ, благополучний азъ!

Виктория.

Исповѣдамъ ти се: и азъ те обичамъ сжщо, но азъ не смѣж да се прѣдамъ на това чувство, на